

U OVOM BROJU:**POTREBAN NAM JE
NOVI ŽIVOT***R. A. Torrey***DŽORDŽ VHITFIELD***James C. Hefley***KAKO SLUŠATI
PROPOVED***George Whitefield***ZAJEDNIŠTVO (1)***Dietrich Bonhoeffer***KLONIRANJE LJUDI***Jan Vareca***misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA****Uredništvo:***Jan Vareca**Janko i Marina Bako**Branko Milijašević**Vlatko i Jelena Dir***Tekstove priložili:***Gajetanac Kristina*

"A Petar mu odgovori i reče: Gospode, ako si ti, zapovedi da dođem k tebi po vodi. On pak reče: dođi. I izišavši iz čamca Petar pođe po vodi i dođe Isusu. Ali gledajući jaki vetar poboja se, počeo da tone i povika govoreći: Gospode, spasi me. A Isus pruži odmah ruku, uhvati ga i reče mu: maloverni, zašto si posumnjao?" (Matej 14:28-31 EČ)

Isus je dozvolio Petru da hoda po vodi iz dva razloga. Prvi, da se uveri šta sve moć Božija može za njega lično da učini, da mu nemoguće postane moguće. Drugi, s obzirom da je nemoguće po vodi hodati u svojoj vlastitoj snazi, trebalo je da u tome uvidi svoju potpunu slabost.

Kada je Petar iskoračio iz čamca i stavio svoju nogu na površinu vode, on je na taj način izrazio svoje potpuno pouzdanje u Hrista i Njegove reči: "Dođi". Međutim, kada je sklonio svoj pogled sa Gospoda, i počeo da gleda uznemirenu površinu vode sa velikim talasima, počeo je strahovati i strepeti pred njima. Njegov strah od uzburkane vode je nadvladao njegovu prvobitno izraženu veru u Hristovu moć, i počeo je da tone, da se davi. Vikao je, "Gospode, spasi me!"

Dragi naši čitaoci,

neka ovo bude svima nama lekcija. Kada se nađemo u naizgled teškim, mučnim i problematičnim životnim situacijama. Setimo se da svoje poglede vere treba da držimo samo na Isusu, ako to ne uradimo, počecemo da tonemo pod teretom teškog bremena koji nosimo. Tako je lako skloniti svoj pogled sa Isusa, i početi gledati na veličinu i mnoštvo problema oko nas. Takođe, ne zaboravimo, da On stoji uvek blizu nas, i da neće dozvoliti da nas snađe nešto više od toga što možemo podneti (1. Kor. 10:13).

Vaša, SIONSKA TRUBA.

POTREBAN NAM JE NOVI ŽIVOT

R. A. Torrey (1856-1928)

Ako je ikad bilo vreme, kada je bilo potrebno vikati Bogu rečima psalmiste: "Zar se nećeš povratiti i oživeti nas, da se narod tvoj raduje o tebi?" (Ps. 85:7 LB), to je ovo vreme u kome živimo. Ovo je sigurno vreme za Gospoda, da deluje, jer su ljudi oskvrnili Njegov Zakon (Ps. 119:126). Glas Gospodnji dat u pisanoj Reči omalovažili su i svet i crkva.

Ovo vreme nije vreme za obeshrabrenje - ljudi koji veruju u Boga i Bibliju nikada ne smeju biti obeshrabreni. Ovo je najpovoljnije vreme za samog Gospoda da dođe i radi. Pametan hrišćanin, je poput budnog stražara na zidovima Siona, i on može zajedno sa psalmistom starih vremena vikati: "Vreme je da Gospod deluje, jer Zakon tvoj ovi (ljudi) oboriše" (Ps. 119:126).

NAJVEĆA POTREBA OVOG VREMENA JE DUHOVNO PROBUĐENJE CRKVE

Pogledajmo najpre šta je to "probuđenje". Probuđenje je vreme davanja života. Kako jedino Bog može nekome dati život, probuđenje je vreme kada Bog posećuje svoj narod i silom svog Duha daje novi život, a onda kroz njega (narod) daje i život grešnicima, koji su mrtvim zbog svojih prekršaja i grehova.

Danas imamo razna verska uzbuđenja nastala iz lukavih metoda u duševnim manipulacijama kroz nastupe čisto profesionalnih evanđelista ili propovednika. Ali to nisu probuđenja! Takva jadna "probuđenja" nam nisu potrebna. To su đavolske imitacije ili crkveni performansi "probuđenja".

Novi život, novi početak od Boga - to je pravo probuđenje! Sveobuhvatno probuđenje je vreme kad taj novi život od Boga nije ograničen i ne širi se samo lokalno, nego po celom hrišćanstvu i zemlji.

Sveobuhvatno probuđenje je potrebno zbog duhovne smrti i opustošenja što je u društvu prouzrokovao ljudski greh. Ono nije ograničeno samo na jednu zemlju, iako u jednoj zemlji može da se manifestuje vidljivije nego u nekim drugim zemljama. Ono može biti i na stranim misijskim poljima, kao i na domaćim.

Postoje i lokalna probuđenja. Duh Božji koji daje život zasenio bi nekog propovednika, ovu ili onu crkvu, ovu ili onu pokrajinu, ali potrebno nam je, ozbiljno nam je potrebno, Božije probuđenje koje će biti široko rasprostranjeno i sveobuhvatno.

Pogledajmo na trenutak neke od rezultata probuđenja. Ti rezultati su vidljivi i na propovednicima, i u crkvi, i na nespašenima.

REZULTATI PROBUĐENJA KOD PROPOVEDNIKA

Pre svega, rezultati probuđenja su u propovedniku. On dobija novu ljubav za duše. Mi propovednici, kao vođe, sada nemamo takvu ljubav za duše kao što bi trebalo da imamo. Nemamo ljubav za duše kao što je imao Isus, nemamo ljubav za duše kao što je imao Pavle.

Ali kad Bog poseti svoj narod, srca propovednika dobijaju veliki teret za nespašenim dušama. Čeznu za spasenjem drugih ljudi. Zaboravljaju na svoje ambicije za propovedanjem velikih propovedi i za slavom, i jednostavno čeznu da vide ljude dovedene Hristu.

Drugo, kada počne pravo probuđenje, propovednici dobijaju novu ljubav za Reč Božju i novu, svežu, veru u nju samu. Odbacuju svoje sumnje i kritičnost prema Bibliji, i propovedaju celu biblijsku istinu i respektog Hrista. Probuđenja stvaraju nove propovednike od onih koji su se izgubili u svojim filozofskim doktrinama. Originalno, široko rasprostranjeno probuđenje čini mnogo više nego što to možemo zamisliti.

Treće, probuđenja donose propovednicima novu slobodu i silu u propovedanju. Nije više potrebna cela nedelja da bi se pripremila propoved i nije više potrebno trošiti živce na napor da se propoveda nakon njene pripreme. Propovedanje postaje radost i osveženje, jer probuđenje daje silu i pomazanje propovedniku.

REZULTATI PROBUĐENJA SU VIDLJIVI NA HRIŠĆANIMA

Rezultati probuđenja na hrišćanima su potpuno isti kao i rezultati na propovednicima.

U vreme probuđenja hrišćani izlaze iz sveta i

žive odvojenim životom. Hrišćani koji su gubili vreme i novac na svet, koji su se kockali, odlazili na igranke, posećivali kafane i bili zauzeti sličnim zabavama, sve to ostavljaju, jer su sada presvedočeni o taštini tih stvari i da su one neprimerene onima koji "živote u svetlu".

U vreme probuđenja hrišćani dobijaju novi Duh molitve. Molitveni sastanci više nisu teška obaveza, nego postaju potreba glasnog srca. Lična molitva dobija novi polet. Glas iskrene molitve Bogu čuje se dan i noć. Ljudi više se ne pitaju: "Odgovara li Bog na molitve?" Oni znaju da odgovara, čekaju odgovor, i opsedaju presto milosti dan i noć.

U vreme probuđenja hrišćani rado idu da dosegnu izgubljene duše, i ne odlaze na bogoslužjenje samo da bi uživali i bili blagoslovljeni. Odlaze na bogoslužjenje da bi tražili duše i dovodili ih Hristu. Razgovaraju s ljudima na ulici, u prodavnicama, u njihovim domovima. Krst Hristov, spasenje, nebo i pakao postaju predmet svih njihovih razgovora. Politika, vreme, nova odeća i poslednji romani, kao teme razgovara su zaboravljene.

U vreme probuđenja hrišćani imaju novu radost u Hristu. Život je radost a novi život je nova radost. Dani probuđenja su radosni dani, jer su to dani neba na zemlji.

U vreme probuđenja hrišćani dobijaju novu ljubav za Reč Božju, žele da je čitaju i proučavaju, dan i noć. Iz tog razloga probuđenja su loša, jako loša za kafane, kockarnice i javne kuće, ali su dobra za one koji izdaju i prodaju hrišćansku literaturu.

REZULTATI PROBUĐENJA U NESPAŠENOM SVETU

Probuđenja imaju uticaj i na nespašeni svet. Pre svega, probuđenja donose duboko presvedočenje i osećanje grešnosti, kako lične tako i nacionalne. Isus je rekao da kad Duh dođe, On će uveriti svet o grehu (Jn. 16:7-8). Probuđenje je dolazak Duha Svetog, i zato u Njegovom prisustvu postoji uvek novi osećaj grešnosti. Ako vidite nešto što ljudi nazivaju probuđenjem, a nema ispovedanja greha, odmah morate znati da je to lažno. Ispovedanje greha je siguran znak, pravog Božijeg probuđenja.

Probuđenja donose obraćenja i preporod. Kad

Bog osvežava svoj narod, On uvek obraća i grešnike. Prvi rezultat na dan Pedesetnice je bio novi život i sila za sto i dvadeset učenika u gornjoj sobi. Drugi rezultat je bio tri hiljade obraćenika u samo jednom danu.

Uvek je to tako. Čitam o probuđenjima gde su hrišćani puno blagosiljani, ali nije bilo obraćenja. Ako su hrišćani stvarno osveženi, oni će poći za nespašenima, u molitvama, svedočenju, i u uveravanju, i tamo će biti obraćanja.

PROBUĐENJE JE LEK ZA GREŠNO STANJE DANAŠNJICE!

Nama je potrebno probuđenje, duboko, široko, sveobuhvatno - u sili Duha Svetog. Moralno stanje sveta (*naše zemlje*) u ovo naše vreme je veoma naopako, bolesno i grozno. Probuđenje, novi život od Boga, lek je. I to jedini lek. Probuđenje će uništiti strašnu plimu nemoralnosti i neverovanja. Rečito ubeđivanje i govori to neće učiniti. Vetar sa neba, novo istinsko izliće Duha Svetog, od Boga poslano probuđenje će to učiniti!

Velika potreba današnjice je probuđenje. I ta potreba je više nego li jasna. Šta onda mi da radimo? Molimo! Molimo molitvu psalmista: "Zar nas nećeš opet oživeti, da se narod tvoj raduje u tebi?" Molimo molitvu Jezekilja: "Duše (Duh Božji), dođi od četiri vetra, duni u ove mrtvace da ožive." (Jezek. 37:9).

O, čujem zvuk! Opažam drhtanje suvih kostiju! Gotovo osećam povetarac na svom licu. Gotovo vidim veliku živu vojsku koja se podiže na noge. Zar nećemo moliti, i moliti, i moliti, i moliti, dok Sveti Duh ne dođe i dok Bog ne probudi svoj narod? ◀

DŽORDŽ VHITFILD
(GEORGE WHITEFIELD)
James C. Hefley

"Čini se kao da će ceo svet postati religiozan", primetio je Benjamin Franklin kad je mladi, 26 godišnji Vhitfild propovedao 1740. u Filadelfiji. Pronalazač elektriciteta primetio je, takođe, da

su "kafane, kockarnice, dvorane za zabavu i koncertne sale zatvorene." Propovednik koji je za Boga uzdrmao dva kontinenta, u 18. veku bio je više nego senzacija u Engleskoj. Ciničan lord Česterfild čuo je kako Vhitfild u svojoj propovedi opisuje slepca koji se tetura na ivici provalije, ustao je kao u transu i uzviknuo: "On je pao!" "On je najneobičniji čovek našega doba!", primetio je o Vhitfildu skeptični lord Bolingbroke.

George Whitefield (1714-1770)

Ko je bio taj čovek koji je mogao za par sati privući 30 000 ljudi na livade i poljane, da bi slušali njegove propovedi i onda kad su ga izbacili iz vlastite crkve? U čemu je bila tajna njegove snage? Ismejavan na pozornici od svojih neprijatelja i gotovo obožavan

kod svojih poštovalaca, ni svetac, ni grešnik, ni skeptik, niko nije mogao da ga ignoriše.

U toku 35 godišnje propovedničke službe podneo je mnoge napade blatom, trulim voćem i jajima. Jednom je jedan čovek pokušao da ga probode nožem. Drugom prilikom dok je propovedao nedaleko od Bostona, ozbiljno su ga ranili ostrim kamenom. Trećom prilikom su ga u njegovoj sobi napali plaćeni razbijači. Njegov povik "Ubice!" dozvao je gazdaricu, koja je uspela uzbuniti sav komšiluk, u pravi čas da spase fizički slabog propovednika. Sasvim drugom prilikom neki bubnjar je odlučio, da svojim bubnjanjem nadjača Vhitfildov glas dok je ovaj propovedao na otvorenom. Vhitfild ga je posavetovao, da se okani toga ovim rečima: "Prijatelju... ti ne možeš vrbovati dobrovoljce u vojsku kralja Džordža i za Gospoda Isusa Hrista, istovremeno. Za ime Božje, nemojmo ometati jedan drugoga. Svet je dovoljno velik za nas obojicu."

Džordž Vhitfild (George Whitefield) rodio se 16. decembra 1714. u porodičnoj gostionici "Zvono" u Gloučesteru, u Engleskoj. Tomas Vhitfild (Thomas Whitefield), njegov otac, umro je kad su Džordžu, najmlađem od sedmero dece, bile dve godine. Osam godina nakon toga njegova se majka ponovo udala. Kako je besparica u porodici bivala sve veća Džordža su u

petnajstoj godini povukli iz škole da bi "prao otirače, čistio prostorije i bio pri ruci mušterijama koje su svraćale u gostionicu".

Mladi ugostitelj je često odlazio u Southgatesku nezavisnu crkvu gde bi slušao propovedi gospodina Kolea (Cole). Nakon službe, žurio bi da oponaša "starog Kolea" pred posetiocima gostionice. U uzrastu od 12 do 14 godina Džordž je pred javnošću, na takmičenjima, osvojio nekoliko medalja za javno govorništvo. Voleo je glumu, i mnogi drže da bi, da ga Bog nije usmerio drugačije, Vhitfild postao jedan od najboljih glumaca tadašnje Engleske.

Često bi, dok je noću bdio, čitao Bibliju. Mladost mu je bila neobična mešavina greha i kajanja. Kad je odrastao, priznao je da je lagao, govorio prostote i uzimao novac iz majčinog džepa kecelje, pre nego što bi ujutro ustala.

"Zašto ne odeš u Oksford?" - zapitao ga je jedne noći znanac za šankom gostionice.

"Kad' bi bar mogao", odvratio je sa čežnjom.

Jednog jutra dok je sestri čitao neku šalu, neočekivano joj je saopštio: "Znaš... Bog nešto smeri sa mnom, a ja ne znam šta to..."

Kad je zarada u gostionici opala, jedan je od njegove starije braće preuzeo je posao. Džordž se posvađao sa njim i preselio u Bristol da živi sa majkom. Tamo ga je, nezaposlenog, posetio neki oksfordski student: "Svi moji troškovi su plaćeni, a preostao mi je jedan peni" komentarisao je posetilac.

"To će biti nešto za moga sina", uskliknula je gospođa Vhitfild. "Džordže, hoćeš li u Oksford?"

"Svim srcem, majko", odvratio je oduševljeno.

Tako se dečak, gostioničar vratio svojim srednjoškolskim naukama. Prijatelji u Oksfordu obećali su pomoć. Kad je završio svoje obrazovne pripreme, Džordž se preselio u Oksford da počne sa studijama, ali paralelno sa time i da radi.

Pre dolaska u Oksford čuo je za braću Vesli (Wesley) i njihov "Sveti klub". I on je želeo da priroda toj toliko popularnoj grupi, ali ga je siromaštvo sprečavalo da joj se približi, naime morao je mnogo da radi, da bi se izdržavao.

Onda ga je Čarls Vesli (Charles Wesley)

pozvao na doručak. Prihvatio je poziv i nedugo zatim obećao Džonu Vesliju (Johnu Wesley), vođi kluba, da će živeti po pravilima kluba. Tako je u 19. godini Whitfild svake nedjelje bio redovan u crkvi, sredom i petkom je postio, obilazio bolesne i zatvorenike, čitao samo verske knjige i barem jedan sat dnevno odvajao za dobrotvorne svrhe. Rešen da će postati pobožan, prevrtao se u noćnim satima po krevetu, ležao iscrpljen na tlu i "molio Boga za oslobođenje od taštih, paklenih misli." "Nosio sam vunene rukavice, odeću punu zakrpa i prljave cipele", pisao je kasnije. Pa, i uprkos svoj toj "poniznosti", u meni nije bilo duševnog mira.

A onda, u dvadesetoj godini, po njegovom ličnom priznanju "svršili su dani žalosti." "Rekli su mi da kada je Isus Hrist povikao 'Žedan sam', Njegove su muke bile pri kraju. I ja sam se bacio na krevet vičući: 'Žedan sam, žedam sam!' Ubrzo posle toga osetio sam u sebi da sam oslobođen nekakvog velikog tereta. Duh žalosti me ostavio, i ja sam spoznao što je to istinska radost u Bogu, mome Spasitelju."

Whitfild je nastavio sa posetama zatvorenicima i siromasima, samo sad je za njih imao novu poruku - poruku novorođenja. Slobodno se družio sa hrišćanima iz svih denominacija; a sa tom je praksom nastavio i u toku celog svog rada. "Volim sve one, iz bilo koje denominacije, koji iskreno ljube Gospoda Isusa Hrista", svedočio je.

Njegova revnost posle obraćanja terala je lekare da ga savetuju: "Tvoja vera je isuviše intenzivna. Odmori se." Ali žar koji će buknuti nesmanjenom žestinom u narednih 35 godina njegovog života, nije se mogao ukrotiti. On je povećao svoju versku aktivnost sve dok prijatelji nisu navalili na nj da "se zaredi."

"Neću, sve dok ne budem imao 150 napisanih propovedi i ne budem siguran da je to Božja volja, za mene."

Pozvali su ga da čuje biskupa od Gloučestera, koji je svečano izjavio: "Premda sam objavio da neću nikoga zarediti pre negoli što navršim dvadeset i tri godine, smatram svojom dužnošću da vas zaredim kad god mi se zbog toga obratite."

Whitfield se napokon složio da ga postave za đakona anglikanske crkve, premda je govorio: "Molio sam hiljadu puta, sve dok mi se znoj

poput kiše nije slivao sa lica, da me Bog neće pustiti da uđem u crkvu sve dok me ne pozove i ne natera u Svoj posao"

Svoju prvu propoved održao je naredne nedelje. "Velečasni gospodin Whitfild naterao je petnaestoro ljudi u besnilo", požalio se neki kritičar biskupu.

Visoki dostojanstvenik se na to nasmešio: "Molite se da to besnilo ne splasne do iduće nedjelje."

Popularnost dvadeset jednogodišnjeg Whitfilda rasla je poput jutarnjeg sunca. Dok su Džon i Čarls Vesli jedrili u Džordžiju (Georgiju), Whitfildove propovedi o "novom rođenju" punile su najveće londonske crkve. Tada su mu braća Vesli poslala pismo iz američke divljine: "Dođite kod nas i pomozite nam, jer je ovde žetva tako velika, a poslanika je tako malo. Možda ste baš vi pravi čovek za sve ovo, gospodine Whitfild?" Whitfild im se stavio na raspolaganje i objavio svoju nameru da otplovi za Ameriku.

"Nemoguće je da otplovite pre 12 meseci", saopštili su mu u lučkoj kapetaniji. U međuvremenu, postao je, kako je to on sam nazivao, "Božja skitnica" - putujući propovednik.

Mladić sa zlatnim glasom bio je ujedno i uzbuđenje i sramota anglikanske crkve. Pribeležio je kasnije u *Dnevniku*: "Doktrina novog rođenja i opravdanja verom probijala se poput munje do svesti slušalaca." Kad je bristolskoj zajednici govorio o svojim namerama da ode u Džordžiju, o tome piše: "mnogi su me, nakon službe, sledili kući, plačući a narednog dana bio sam zauzet od sedam ujutro pa sve do ponoći razgovorom i duhovnih savetovanjem probuđenim dušama."

Onog dana kad je Whitfild trebalo da krene, vratio se Džon Vesli kao poražen, umoran i obeshrabren čovek. "Osećam, da možda Bog ne želi da ideš tamo", rekao mu je Vesli. Međutim, snažniji glas od Veslijevog zvao je dvadesetdvogodišnjeg propovednika.

U toku putovanja Whitfild je svako jutro na palubi vodio bogoslužjenja. Pre nego što se brod našao na sredini Atlantika, dva prateća broda su učestvovala u jutarnjoj službi. Dana 7. maja 1737. godine, nakon dva meseca plovidbe, Whitfild je stigao u Savanah.

Whitfild je Džordžiju osvojio na juriš. Svakog

trenutka kad je bio budan bio je zaposlen. Kad je davao napojnicu, običaj mu je bio da slugama da i poneki traktat i kratko svedočanstvo. Često bi za vreme jahanja ili u salunu (krčmi) zapevao koju crkvenu pesmu. "I drugi pevaju svoje pesme po salunima", objasnio je. "Zašto da i ja ne pevam psalme?"

Dana 9. septembra 1738. Whitfild se ukrcao na brod za povratak u Englesku. Snažna oluja odvukla je lađu daleko sa njenog kursa. "Naše zalihe vode nisu veće od pola litre na dan", zabeležio je. "Niko ne zna gde smo, osim Boga, a to je dovoljno." Sledećeg se dana pokazalo kopno za koje se uspostavilo da je obala Irske.

Whitfild, sada star 23 godine - shvatio je da mu je ime poznato u svakom domaćinstvu širom Britanskog ostrva. Ali crkvenjačka se plima podigla protiv njega. Otkrio je da su za njega vrata mnogih crkava zatvorene, jer je poznat kao prijatelj i saradnik braće Vesli.

Engleska 18. veka tresla se od eksplozije izazvane industrijskom revolucijom. Ljudi, žene, pa čak i mala deca sjatila su se u fabrike, predionice i rudnike, gde su radni i stambeni uslovi bili veoma teški i nezdravi. Puritanstvu prošlih pokoljenja rugala su se gospoda i gospođe, koji nisu osećali srama da se javno opijaju. Kockanje je po Sviftu (Swiftu), postalo "propast engleskog plemstva." Londonci su se bojali da putuju po mraku, osim u dobro naoružanim grupama. Hrišćanstvo je žalosno opadalo, dok "obraćeni sveštenik je bio redak poput zvezde repatice". Tipičan sveštenik je gubio svoje vreme u lovu na lisice, u kockanju, u pijančenju i vucaranju od jednog pozorišta do drugog. Ali i za to razdoblje moralne tame Bog je imao velike adute u svom rukavu - braću Vesli i Džordža Whitfilda - ljude koji će engleskom životu dati moralnu i duhovnu banju probuđenja koja će uticati daleko na generacije narednih vekova.

Dok je Whitfildov snažan glas poput trube odjekivao Engleskom, crkvena su se vrata zatvarala pred njim, sve dok nije uplovio u novu pustolovinu. U Kingsvudu (Kingswood), brdovitom rudarskom kraju, nije bilo crkve. Zauzeo je mesto na brežuljku Hanham, i tamo je dve stotine slušalaca pratilo njegovu prvu propoved na otvorenom. Kasnije je u svoj dnevnik zapisao: "Mogu me neki i kuditi, ali zar nije bilo razloga za to? Propovedaonice su mi uskraćene, a jadni rudari skoro da izginu zbog pomanjkanja duhovnog znanja."

"Neka moje ime bude zaboravljeno, a Hristovo proslavljeno." (G.W.)

Dvadesetak hiljada rudara se sjatilo da čuje Whitfilda na Hanhamu. "Na stotine ih je došlo do dubokog presvedočenja, što je radosno završilo u iskrenom i korenitom obraćenju duša", bila je zabeleška u njegovom dnevniku.

"Otvoreno nebo nada mnom, vidik na susedna polja s pogledom na hiljade ljudi, poneki u kočijama, neki na konjima, neki na drveću, i s vremena na vreme svi zajedno dirnuti i uplakani... sve me to nadvladalo", pisao je Whitfild.

Džon Vesli je čuo o masama koje su se okupljale oko Whitfilda po poljima, pa je priznao: "Teško sam se isprva mogao pomiriti sa takvim neobičnim načinom propovedanja... jer sam čitavog života nastojao sve činiti u jednoj velikoj pristojnosti i redu, te sam spašavanje duša smatrao gotovo grehom, ukoliko se ono nije odvijalo ispod crkvenog krova." A onda, kad su braći Vesli takođe zabranili pristup u crkve, oni su se ugledali na Whitfilda i pošli da propovedaju na polja, livade i trgove.

Whitfild je došao u London i tamo otkrio da su mu sve crkve osim jedne zatvorene. Hiljade jednostavnih ljudi i onih iz visokog društva okupile su se da čuju kako viče: "Bog je poslao dete... da se može videti kako sila ne dolazi od ljudi nego od Boga." Propovedao je pred 30 000 ljudi u Kenington Komonu (Kenington Common), gde je bilo više stotina vešanja i stecište najgoreg londonskog ološa. "Uz Božju pomoć, nastaviću da napadam đavola u njegovim najsnažnijim uporištima u gradu", rekao je prkosni propovednik kad se prebacivao u Haknej Marš (Hackney Marsh) gde je planirao da govori masi od 10 000 ljudi, koja se tu okupila radi konjskih trka i kladenja.

Whitfild je postao čovek pred kojim niko nije mogao ostati ravnodušan. Prijatelji i neprijatelji su podjednako glasni u pohvalama i proklinjanjima. Većina engleskog plemstva podsmehivala mu se u lice. Na pozornici su mu se sprdali kao "Gospodinu Škilji", jer je tako pomno škiljio, te su njegovi slušaoci imali utisak da posmatra direktno svakog od njih. Jedna uticajna gospođa, Lejdi Selina, grofica od Huntingtona, javno ga je podržala i pozvala da

u njezinoj kući propoveda društvenim velikanima. Zavesama je ogradila jedan prostor i nazvala ga "Nikodemov kutak", gde su crkveni i gradski uglednici sedeli, a da sami ne budu jedni od drugih viđeni, ovako su mogli sačuvati svoj obraz.

Avgusta 1739. Vhitfild je po drugi put plovio za Ameriku, noseći sa sobom novac koji je sakupio za izgradnju sirotišta u Džordžiji. Po dolasku, odmah se uputio u Filadelfiju, odakle su "Pensilvanijske novine" izveštavale: "Prošlog četvrtka gospodin Vhitfild počeo je oko 6 popodne da propoveda sa balkona ovdašnjeg suda pred blizu šest hiljada ljudi koji su u grobnoj tišini stajali slušajući ga. Benjamin Franklin se toliko zainteresovao, da je obećao izdati dve sveske propovednikovih propovedi." Vhitfild je zatim otišao u Nju Jork, gde mu nisu dozvolili ulaz u anglikansku crkvu, te je propovedao na poljima, a zatim se uputio na jug - u srednje kolonije gde je naišao na uobičajena protivljenja i pohvale.

U proleće 1740. Vhitfild je počeo da gradi svoje sirotište Bethesda, nedaleko od Savanha, koje i danas postoji kao najstarije sirotište u Americi. Gradnja jedva da je i počela, a već je bilo četrdesetoro dece na njegovoj brizi.

Kasnije, njegov ga je put odveo opet na sever, u srednje i gornje kolonije. Hiljade okupljene po poljima - svetiljke koje se miču po ledinama - vapaji za smilovanjem koji prekidaju njegovu propoved - to su bili uobičajeni prizori, koji su ga pratili. "Gde god bi pogledao, većina je bila u suzama", bilo je propovednikovo zapažanje. "Reč Božija je bila jača od dvoseklog mača, a njihovi gorki vapaji i uzdasi bili su dovoljni da ganu i najtvrdje srce. Nalikovali su osobama koje je probudila poslednja truba."

Za vreme boravka u Masačutesu, Vhitfild je obišao Džonatana Edvardsa (Jonathan Edwards). Njegovo divljenje gospođi Edwards navelo ga je da obnovi svoje molitve "za kćer Abrahamovu poput nje, koja bi postala njegova žena." Nedugo nakon povratka u Englesku oženio se 1741. udovicom Elizabetom Džems (Elizabeth James). Ali dve nedelje kasnije već je bio na propovedničkom putu, ostavljajući mladu kod kuće. Premda je gospođa Vhitfild veći deo svoga braka samovala, svom mužu je pružala stalno ohrabrenje, privrženost i podršku.

Još trideset godina je Vhitfildova zvezda jasno

sijala. Na Britanskim ostrvima se udružio sa braćom Vesli, kako bi pomogao u potiskivanju plime nevere i nemorala u naciji, a koja je pretila da proguta celu Britaniju. U Americi njegove su propovedi dale duhovne temelje Novom svetlu. Za svojih čestih putovanja preko Atlanskog okeana hrabro se suprotstavljao stalnim pretnjama oluja i gusara, propovedajući pun vere saputnicima i posadi. Sve u svemu, proveo je 782 dana svoga života na moru.

Njegovo kruženje na dva kontinenta završilo je 30. septembra 1770. godine. Samo dan ranije jedan ga je prijatelj savetovao: "Gospodine, vi ste zreliji za krevet nego za daljnje propovedanje." "Tako je", odvratio je neukrotivi Vhitfild. Tada je sklopio ruke i pogledao prema nebu, i rekao: "Gospode Isuse, umorio sam se u svom poslu, ali mi nije dozlogrdilo. Ako još nisam dovršio svoj put, daj mi snage da idem i govorim za Tebe i da još jednom na otvorenom svedočim za Tvoju istinu, pa da onda pođem kući i umrem."

Vhitfild se popeo na veliko bure u Ekseteru Mass, i propovedao na temu: "Preispitajte se, jeste li u veri." "Moje se sunce diglo, i uz nebesku pomoć, dalo svetla mnogima", vikao je. "Da li će uskoro začeti? Ne, ono će se uzdići do zenita večne slave. Moje telo malakše, ali duh mi jača. Kako bih rado živio zauvek, samo da propovedam Hrista. Ali umirem, da bih bio sa Njime zauvek."

U dva sata sledećeg jutra uhvatio ga je težak napad astme. Počeo je gorljivo da se moli za one koji još nisu spašeni, za svoje siročice u Bethesdi i za svoju londonsku zajednicu. U pet sati rekao je svom negovatelju: "Umirem." U šest, veliki duhovni probuditelj dva kontinenta pošao je da primi svoju večnu platu. Umro je 30 septembra, 1770. u Njuburiportu, Masačutes (Newburyport, Massachusetts).

"Vhitfild je mrtav", vikali su gradski glasnici po celoj Novoj Engleskoj. Benjamin Randal, bogati brodograditelj, čuo je ovu vest u Porthsmouthu. On se ranije ismevao Vhitfildu i njegovim propovedima, a sada je rekao: "Vhitfild je umro, ali je na nebu. A ja sam i dalje na putu za pakao..." Brodograditelj je svoj život predao Hristu i kasnije pomogao da se osnuje slobodni baptistički pokret (Free Will Baptist). ◀

Prema knjizi: Heroes of faith - James C. Hefley.

KAKO SLUŠATI PROPOVED

George Whitefield

Kako uzeti najviše iz onoga šta propovednik govori?

Isus je rekao, "Gledajte, dakle, kako slušate; jer ko ima, daće mu se, a ko nema, uzeće se od njega i ono što misli da ima" (Lk. 8:18 RDK). Evo nekih napomena i uputstava, koje vam mogu pomoći u tome dok slušate propoved, tako da iz nje možete izvući najveći dobitak i korist.

1. Dođite da biste slušali, ne iz znatiželje, već iz iskrene želje da naučite i da ispunite svoju dužnost. Grešimo ako odlazimo u dom Božiji sa ušima koja su željna tašte zabave, i sa srcima koja nisu voljna da budu popravljana. Ovo je veoma neprijatno pred licem svemogućeg Boga, i veoma jalov posao za nas same.

2. Pažljivo slušajte šta se govori iz Reči Božije. Ako bi neki zemaljski kralj držao neki važan govor, od čijeg razumevanja i izvršavanja ili ne izvršavanja bi bilo pitanje vašeg života ili smrti, koliko onda pažljivo bi ste slušali svaku njegovu reč i zapovest?! Zar da onda sa istom pažnjom i poštovanjem ne slušamo Reč, Cara nad carevima i Gospodara nad gospodarima, ono što On ima da nam kaže kroz svoje glasnike, koji govore u Njegovo ime, kako da dobijemo oprostjenje, mir, sigurnost i radost?

3. Nemojte gajiti ni najmanju predrasudu prema propovedniku. To je bio jedini razlog što Isus Hrist nije mogao da učini svoja moćna dela ili da propoveda, među svojim sugrađanima. Vređalo ih je, da im govori neko, koga tako dobro znaju i "čitaju". Zato, obratite pažnju, i nemojte prezreti i odbacivati onog kroz koga Duh Sveti upravo vama govori, i želi da vas nadgleda (poput pastira).

Imajte na umu da propovednici i pastiri su ljudi poput vas samih. Često mislimo da ne treba da slušamo učenja od ljudi, koji sami to učenje nisu naučili (ne žive ga). Ali to nije valjani razlog za odbacivanje njihovog učenja, koje nama može biti od velike koristi. Propovednici ne govore u svoje ime, već u ime Hristovo. A mi

znamo ko je zapovedio narodu da sluša i izvršava sve što im kažu i nalože fariseji i književnici, i onda kada oni to sami ne čine (Vidi Mt. 23:1-3).

4. Budite na oprezu da ne postanete mnogo zavisni od nekog propovednika ili da mislite o njemu više negoli što bi trebalo. Vrednovati jednog propovednika više od drugog, često izaziva loše posledice po celu crkvu Božiju. To je kobna zamka u koju su upali hrišćani iz Korinta, i zbog koje ih je apostol Pavle ukorio: "A to kažem da jedan od vas govori: Ja sam Pavlov; a drugi: Ja sam Apolov; a treći: Ja sam Kifin... Jer kad govori ko: Ja sam Pavlov; a drugi: Ja sam Apolov; niste li telesni? Ko je dakle Pavle a ko li Apolo do samo sluge kroz koje verovaste, kao što i svakom Gospod dade?" (1. Kor. 1:12; 3:4-5 RDK).

Zar nisu svi propovednici sluge Božije poslane, da služe onima koji treba da naslede spasenje? Zar zbog ove činjenice ne treba podjednako ceniti njih i njihov rad?

5. Svaku Reč koja je izgovorena primenite na svoje srce - sebe. Kada je Gospod pričao sa svojim učenicima u gornjoj sobi, o tome da će Ga jedan od njih izdati, svaki od njih se u tom trenutku zapitao u svom srcu: "Gospode, da li sam ja taj?" (Mt. 26:22)

Slično tome, kada propovednik uverava o nekom grehu ili izbegavanju dužnosti, ne treba da mislimo: "To sada govori tome i tome!" Umesto toga, treba te reči okrenuti prema samom sebi i zapitati se: "Gospode, jesam li ja takav?" Koliko više ćemo imati koristi od Reči Božije ako, sami sebe vidimo u pravom svetlu!

6. Molite se Gospodu, pre, za vreme, i posle svakog bogoslužjenja. Ovako ćete propovednika opskrbiti potrebnom snagom, a vama će to doneti više volje i sposobnosti, da Reč koju on iznosi iz Knjige Božije stavite i u praksu - da je izvršavate.

Bez sumnje ovo je bilo zapažanje koje je načinio apostol Pavle, kada je pisao svojoj voljenoj Efeskoj crkvi da ga zastupa: "I za mene, da mi se da reč kad otvorim usta svoja, da obznamim sa slobodom tajnu jevanđelja, za koje sam poslanik u okovima, da u Njemu govorim slobodno, kao što mi se pristoji" (Ef.

6:19-20 RDK). Stoga, ako su velikom apostolu Pavlu trebale molitve naroda kojem je služio, utoliko više to trebaju propovednici koji poseduju samo obične darove Svetoga Duha.

* * *

Ako bi me danas ozbiljno poslušali o čemu sam sada govorio, i sačuvali to u svojim srcima, i toga se držali u praksi, Đavo bi bivao iznova, i iznova poražen, a ljudi bi nalazili da je Reč Božija zaista "oštrija od svakog dvoseklog mača", i moćno oružje Božije koje ruši sve đavolje utvrde! ◀

Preuzeto i parafrazirano iz propovedi broj 28, "The Works of the Reverend George Whitefield". Džordž Vithild (1714-1770) je bio veliki engleski evanđelista i jedna od baklji koja je donela "prvo veliko probuđenje" u američkim kolonijama.

ZAJEDNIŠTVO (I. deo)

Dietrich Bonhoeffer

"Kako je lepo i krasno kad sva braća žive zajedno!" (Ps. 133,1).

Na sledećim stranicama ćemo razmotriti nekoliko uputstava i pravila koja nam za zajednički život daje Sveto pismo.

Za hrišćanina je samo po sebi razumljivo da mu nije određen život samo među hrišćanima. Isus Hrist je živio usred svojih neprijatelja. Na kraju su ga ostavili svi učenici. Potpuno sam, okružen zločincima i podsmehivačima, visio je razapet na krstu. Ipak, On je baš zato i došao, da neprijateljima Božjim donese mir. Tako ni mesto hrišćanina nije u odvojenosti manastirskog života, već u suživotu sa neprijateljima. On ovde ima svoj posao, svoj zadatak.

"Kraljevstvo treba da je usred tvojih neprijatelja. Kome se to ne sviđa, taj ne želi da pripada Hristovom kraljevstvu, već okružen prijateljima, želi da sedi usred ruža i ljiljana. On ne želi biti kod zlih, već kod pobožnih ljudi. O, vi bogohulnici i Hristove izdajice! Da je Hrist učinio kao što vi činite, da li bi ikad postao blažen?" (Martin Luter)

"I rasejaću ih među narode da se u dalekim mestima opominju mene, i živeći sa sinovima svojim da se vrate." (Zah. 10,9). Po Božjoj volji, hrišćani su rasejani narod, rasejan kao seme u "sva zemaljska carstva" (5. Moj. 28,25). To je njihovo prokletstvo i njihovo obećanje. Božji narod mora živeti u dalekim zemljama među nevernicima, ali će biti seme Božjeg kraljevstva po celome svetu.

"Zazviždaću im i sabraću ih, jer ću ih izbaviti... da se vrate." (Zah. 10,8-9). Kad će se ovo dogoditi? Dogodilo se, i to u Isusu Hristu, koji je umro da "rasejanu decu Božiju skupi ujedno" (Jn. 11,52), a pokazaće se na kraju vremena, kad Božji anđeli budu izabrane sakupili "od četiri vetra, od kraja do kraja nebesa". (Mt. 24,31). Do tog će časa Božji narod ostati fizički razasut, povezan jedino u Isusu Hristu, ujedinjen, jer se, razasut među nevernicima u dalekoj zemlji seća Njega.

Zato u ovom vremenu između Hristove smrti i Drugog dolaska postoji zajedništvo, u kojem se već ovde hrišćaninu dozvoljava da živi sa drugim hrišćanima, i da oseti samo mali predukus tih budućih stvari neba.

To da se u ovom svetu zajednica sme vidljivo okupljati oko Božje Reči i sakramenata, je Božja milost. Zatvorenici, bolesni, usamljeni u raseljenošću, propovednici Evanđelja u stranim zemljama, svi oni tamo stoje sami. Oni znaju da je vidljivo zajedništvo milost i sa psalmistom mole: "Duša se moja proliva kad se opominjem kako sam hodio sred mnogog ljudstva; stupao u dom Božji, a ljudstvo praznujući pevaše i podvikivaše." (Ps. 42,5).

Ipak ostaju sami u dalekim zemljama, da bi seme bilo rasejano po Božjoj volji. Ali ono, što im je uskraćeno kao vidljivo iskustvo, prihvataju sa još većom čežnjom u veri. Tako je prognani učenik Gospodnji, Jovan, u samoći ostrva Patmos, bio u duhu na Dan Gospodnji (Otk. 1,10), u duhu je učestvovao sa svojim crkvama u nebeskom bogoslužjenju. Video je sedam svećnjaka, to su njegove zajednice, sedam zvezda, to znači anđele zajednica, a usred njih i povrh svega Sina čovečjeg, Isusa Hrista, u veličanstvenoj slavi uskrsloga. Sam On ga jača i teši svojom Rečju. Zajedništvo u kome prognani Jovan ima udela na Dan Gospodnjeg uskrsnuća jeste nebesko zajedništvo.

Telesno prisustvo drugih hrišćana verniku predstavlja izvor neuporedive radosti i okrepe.

Sa velikom čežnjom zatočeni apostol Pavao zove svog "ljubljenog sina u veri", Timotija k sebi u tamnicu u poslednjim danima svoga života. Želi da ga vidi, da bude kraj njega.

Pavle nije zaboravio Timotijeve suze pri poslednjem rastanku (2. Tim. 1,4). Dok misli na crkvu u Solunu, Pavle se gorljivo moli noću i danju da vidi opet njihova lica (1. Sol. 3,10), a stari Jovan zna, da će se u potpunosti radovati svojim kad bude mogao doći kod njih i kad bude mogao da govori sa njima lično, a ne kroz pisma i mastilo (2. Jn. 12).

Hrišćanin ne mora, ako čezne za telesnim likom drugih hrišćana, da se stidi kao da je zbog toga isuviše telesan. Čovek je stvoren kao telo, Božji Sin se u telu zbog nas pojavio na zemlji, u telu je On vaskrsnut, u telu vernik prima Isusa Hrista u sakramentu, a sa uskrснуćem mrtvih ispuniće se potpuno zajedništvo duhovno-telesnih Božjih stvorenja.

Zato, dok vernik slavi telesnu prisutnost svoga brata, On slavi i Stvoritelja, Pomiritelja i Spasitelja, Boga Oca, Sina i Duha Svetoga. Zatočenik, bolesnik i hrišćanin u iseljeništvu raspoznaje u prisutnosti svoga brata hrišćanina telesni znak milosti prisutnosti trojnog Boga. U osami i posetilac i posećeni prepoznaju Hrista, koji je prisutan u telu. Jedan drugoga primaju i susreću kako se susreće sam Gospod, sa strahopoštovanjem, poniznošću i radošću. Jedan od drugoga primaju blagoslov kao blagoslov od Gospoda Isusa Hrista.

Ako dakle već u jednom jedinom susretu brata sa bratom leži toliko blaženstvo, kakvo li se tad neiscrpno bogatstvo otvara za one, koji su po Božjem planu počašćeni životom u svakodnevnoj zajednici sa drugim hrišćanima? Doduše, to, što je za usamljenog neizreciva Božja milost, za onog koji to svakodnevno prima na dar - može da bude vrlo lako prezreno i pogaženo. Suviše lako zaboravljamo da je zajednica braće hrišćana milosni poklon Božjeg kraljevstva, koji nam svaki dan može biti oduzet, a i to, da nas od najdublje osame deli možda samo malo vremena. Zbog toga, neka onaj kome je dano da do dana današnjega živi hrišćanski život u zajednici sa drugim hrišćanima, iz dubine srca slavi Božju milost. Neka na kolenima zahvaljuje Bogu i neka spozna: **To je milost i samo milost, da nam je danas još dano da živimo u zajednici braće hrišćana.**

Bog vidljivu zajednicu ne daruje svima u istoj mjeri. Hrišćanina u dalekoj zemlji uteši kratka poseta brata hrišćanina, zajednička molitva i bratski blagoslov. Da, njega ojača pismo napisano rukom hrišćanina. Pozdrav, koji Pavle u poslanicama piše svojeručno, sigurno je bio znakom takvog zajedništva. Nekima je zajedništvo darovano svake nedjelje na bogoslužjenju. Drugi žive hrišćanski život u zajedništvu svoje porodice. Mladim bogoslovcima je pre njihove ordinacije na neko vreme darovan zajednički život (u biblijskoj školi) sa drugom braćom. Među ozbiljnim se hrišćanima u crkvi danas javlja potreba da se, dok odmaraju od svog posla, okupe na neko vreme u zajedništvu oko Reči. Današnji hrišćani iznova shvataju zajednički život kao milost, koja to i jest, kao nešto neverovatno, kao "ruže i ljiljane" u hrišćanskom životu. (Martin Luter)

Hrišćansko zajedništvo je zajedništvo kroz Isusa Hrista i moguće je samo u Isusu Hristu. Ne postoji zajedništvo hrišćana koje bi bilo više od toga, a niti takvo koje bi bilo manje od toga. Počevši sa jednim kratkim susretom, pa do dugogodišnjeg svakodnevnog zajedništva, hrišćansko zajedništvo ostaje samo to. Jedni drugima pripadamo samo kroz Isusa Hrista. Šta to znači?

Kao prvo, to znači da jednom hrišćaninu treba drugi hrišćanin zbog Isusa Hrista. Kao drugo, to znači da jedan hrišćanin susreće drugog hrišćanina samo kroz Isusa Hrista. I kao treće, to znači da smo u Isusu Hristu od večnosti izabrani, a u ovom vremenu prihvaćeni i za večnost sa drugim hrišćanima sjedinjeni.

O prvom: Hrišćanin je čovek koji svoju sreću, svoj spas, svoju pravdu ne traži više u samom sebi nego samo u Isusu Hristu. On zna da ga Božja Reč u Isusu Hristu optužuje i onda kada on svoju krivicu ni najmanje ne oseća, te da ga Božja Reč u Isusu Hristu oslobađa i opravdava, ako on ni najmanje ne oseća svoju pravdu. Hrišćanin ne živi više po sebi samome, po vlastitoj optužbi ili po vlastitom opravdanju, već na temelju Božje optužbe i Njegovog opravdanja. On živi u potpunosti po Božjoj Reči, u vernoj podložnosti Božjem sudu. On živi po tome, optužuje li ga ili opravdava Bog. Smrt i život hrišćanina nisu uključeni u njemu samome, već on nalazi i jedno i drugo u Reči koja mu dolazi izvana, u Reči Božjoj njemu upućenoj. Reformatori su to opisali ovako: Naša pravda je "tuđa pravda", pravda koja dolazi

izvana (extra nos). Time su izrekli da hrišćanin zavisi od Božje Reči koja mu biva govorena. On je okrenut van, prema Reči koja mu dolazi. Hrišćanin u potpunosti živi od istine Božje Reči u Isusu Hristu. Pita li ga se:

Gde je tvoj spas, tvoje blaženstvo, tvoja pravda, on nikada ne može ukazati na samog sebe, već na Reč Božju u Isusu Hristu, koja mu dosuđuje spas, blaženstvo i pravdu. On traži ovu Reč gde god može. Budući svakodnevno gladuje i žudi za pravednošću, on uvek iznova traži oslobađajuću Reč. Ona može doći samo spolja. Iznutra, u sebi, hrišćanin je siromašan i mrtav. Pomoć mu mora doći spolja, a ona je došla i svaki dan iznova dolazi u Reči o Isusu Hristu, koja donosi otkupljenje, pravednost, nevinost i blaženstvo. A tu Reč Bog je stavio u usta ljudi kako bi je ljudi jedni drugima govorili. Kada jedan čovek sretne Boga, on to kaže drugome. Božja je volja bila da njegovu živu Reč tražimo i nalazimo u bratovljevom svedočenju, u ustima čoveka. Zbog toga hrišćaninu treba hrišćanin koji će mu kazati Božju Reč. Uvek iznova mu treba, kada je u neizvesnosti i kada klone. On, naime, sebi samom, ne može pomoći, a da se pri tom ne prevari u istini. Njemu brat treba kao nosilac i naveditelj božanske spasonosne Reči. Njemu brat treba samo zbog Isusa Hrista. Hrist u vlastitom srcu je slabiji od Hrista u bratovljevoj Reči. Prvi je neizvestan, drugi je siguran. Time cilj svake hrišćanske zajednice jasan postaje: Hrišćani jedni druge susreću kao nosioce spasonosne poruke. Bog im, kao takvim, dopušta da se okupe i daruje im zajedništvo. Njihovo zajedništvo ima temelj jedino u Isusu Hristu i u tuđoj pravednosti". Možemo, dakle, reći samo ovo: Iz biblijske i reformatorske poruke o čovjekovom opravdanju isključivo po milosti, proizlazi zajedništvo Hrišćana, i hrišćaninova čežnja za drugim hrišćanima osnovana je samo u njemu.

O drugom: Hrišćani mogu susresti jedni druge samo kroz Isusa Hrista. Među ljudima je uvek prisutna svađa.

"On je, naime, naš jedini mir" (Ef. 2:14). Pavle govori za Isusa Hrista u kome se staro, rascepkano čovečanstvo ujedinilo. Bez Isusa Hrista vlada nemir između Boga i ljudi, a i među samim ljudima. Hrist je postao posrednik, te je tako uspostavio mir sa Bogom i mir među ljudima. Bez Hrista ne bismo poznavali Boga, ne bismo mogli da ga zazovemo, ni doći k njemu. Bez Hrista ne bismo poznavali ni brata i ne bi mogli da mu se približimo. Put prema

bratu zaprečen je vlastitim "ja". Hrist je otvorio put prema Bogu i put prema bratu. Sada Hrišćani mogu živeti zajedno u miru. Mogu ljubiti jedni druge i jedni drugima služiti. Mogu postati jedno. Ipak oni to i sada mogu samo kroz Isusa Hrista. Jedno smo samo u Isusu Hristu, povezani smo samo kroz Njega. On za svu večnost ostaje jedini posrednik.

O trećem: Kada je Sin Božji na sebe uzeo telo, tada je iz same milosti prihvatio našu suštinu, našu narav. Tada je istinski i telesno prihvatio nas. Takva je bila večna odluka trojedinog Boga. Sada smo mi u Njemu. Gde god On bio, On nosi naše telo, On nosi nas. Gde god On bio, tamo smo i mi, u Njegovom utelovljenju, na krstu i u Njegovom uskrsnuću. Mi mu pripadamo jer smo u Njemu. Zato nas Pismo i zove Hristovim Telom. No, ako smo, još pre što smo to mogli znati ili to hteti, izabrani i prihvaćeni sa celokupnom Crkvom u Hristu, tada i zajedno, za večnost pripadamo Njemu. Mi koji sada živimo u zajedništvu bićemo jednom kod Njega u večnom zajedništvu. Ko pogleda svoga brata neka zna, da će u Hristu biti večno sa njim sjedinjen. Hrišćansko zajedništvo, je zajedništvo kroz osobu Isusa Hrista i moguće je samo u Njemu. Na ovom preduslovu počivaju sva pravila koja za zajednički život hrišćana daje Pismo.

"A za bratoljublje ne treba da vam se piše, jer ste sami od Boga naučeni da se ljubite među sobom... Ali vas molimo, braćo, da još izobilnije činite," (1. Sol. 4:9-10) Pouku o bratskoj ljubavi preuzeo je sam Bog. Sve što ljudi tome mogu dodati je, podsetiti braću na taj Božji nauk i opomenuti ih da u njemu što više napreduju.

Kada nam se Bog smilovao, kada nam je Isusa Hrista objavio kao brata, kada nam je kroz svoju ljubav pridobio srce, tada je počela pouka o bratskoj ljubavi. Kroz Božje milosrđe prema nama naučili smo da budemo milosrdni prema svojoj braći. Budući da smo sami umesto osude dobili oproštaj, spremni smo za opraštanje braći. Ono što je Bog učinio nama, obavezuje nas da i mi učinimo svome bratu. Što smo više dobili, to smo više mogli dati, a što je naša ljubav prema bratu bivala siromašnija, očitovalo se kako sve manje živimo po Božjem milosrđu i ljubavi. Zato nas je Bog sam učio da susrećemo jedni druge onako kako nas je On susreo u Isusu Hristu. "Zato primajte jedan drugog kao što i Hristos primi vas na slavu Božiju." (Rim. 15,7).

Čovek koga je Bog stavio u zajednički život sa drugim hrišćanima, u tom zajedništvu uči šta to znači imati braću. "Braćom u Gospodu" naziva Pavle svoju zajednicu (Fil. 1,14). Jedni drugima smo braća samo po Hristu. Ja sam drugom hrišćaninu brat samo zbog onog, što je Isus Hrist učinio na meni i za mene. Onaj drugi je meni postao brat kroz to što je Isus Hrist učinio za njega i na njemu.

Od neprocenjive je važnosti činjenica da smo braća samo kroz Isusa Hrista. Znači, nije mi brat taj koji mi pristupa kao ozbiljan i pobožan u težnji za bratskim zajedništvom, već onaj, koga je Hrist spasio, onaj koji je od greha oslobođen i pozvan ka veri i ka večnom životu. Naše zajedništvo se ne može utemeljiti na onome što je čovek kao hrišćanin u samome sebi, u svojoj sabranosti i pobožnosti. Ono, naprotiv, što je čovek po Hristu, to je odlučujuće za naše bratsko zajedništvo. Ono što je Isus učinio za nas obojicu - temelj je našeg zajedništva. To ne znači samo za početak, da bi se tokom vremena ovom našem zajedništvu moglo nešto dodati, već tako ostaje za svu budućnost i večnost. Jedino kroz Isusa Hrista imaću zajedništvo sa drugim hrišćaninom. Što je naše zajedništvo postane istinskije i dublje, to će više sve ostalo bivati manje važno, to će jedino i samo Isus Hrist i Njegovo delo među nama postajati jasnije i češće oživljeno. Jedni druge imamo samo kroz Hrista, ali kroz Hrista jedni druge stvarno i imamo, imamo se potpuno, za čitavu večnost.

Ovo je ujedno od početka rastanak od svakog mutnog poriva za nečim većim. Ko želi više od onoga što je Hrist učinio među nama, ne želi hrišćansko zajedništvo. On traži nekakve izvanredne doživljaje zajedništva, koji su mu drugde bili uskraćeni. Takav u hrišćansko bratstvo unosi nejasne i nečiste želje. Tu pretil hrišćanskom bratstvu, najčešće već na samom početku najveća opasnost, najdublje unutrašnje trovanje. Hrišćansko bratstvo počinje da zamenjuje željenom slikom pobožnog zajedništva, prirodna težnja pobožnog srca za zajedništvom meša se sa duhovnom stvarnošću hrišćanskog bratstva. Od prvog početka od neuporedive važnosti za hrišćansko bratstvo je da bude jasno sledeće:

Prvo: Hrišćansko bratstvo nije ideal, već božanska stvarnost.

Drugo: Hrišćansko bratstvo je duhovna, a ne psihička stvarnost. Bezbroj puta se čitavo

hrišćansko zajedništvo na tome razbilo, jer je živelo iz neke projekcije želja. Baš ozbiljan hrišćanin koji je po prvi put stavljen u životnu zajednicu hrišćana, sa sobom vrlo često donosi određenu sliku o suštini zajedničkog hrišćanskog života, i težiće da je ostvari. No, Božja je to milost koja sve takve snove vrlo brzo dovodi do propadanja.

Veliko razočaranje nad drugima, nad hrišćanima uopšte i nad samim sobom, mora nas savladati, jer nas tako Bog želi dovesti do spoznaje pravog hrišćanskog zajedništva. Bog iz same milosti ne dozvoljava da živimo, pa makar i samo nekoliko nedelja, u sanjarenjima, da se predamo blaženim iskustvima i usrećujemo ugođajima koji nas obmanjuju poput opijenosti.

Bog nije Bog uzbuđenih osećaja već Bog istine. Tek zajednica koja se nađe u vrtlogu razočaranja sa svim njegovim ružnim i zlim pojavama počinje da je ono, što treba biti pred Bogom. Ona počinje u veri prihvatati dano joj obećanje. Što ranije pojedinca ili zajednicu zahvati čas razočaranja, tim bolje za obe strane. Ali zajednica koja takvo razočarenje ne bi mogla izdržati ili preživeti, zajednica koja bi se čvrsto držala projekcije svojih želja, kada zapravo treba da se razbije ostaje istovremeno bez danog joj obećanja da će se održati, i ona će se pre ili kasnije raspasti.

Svaka ljudska projekcija koja se unosi u hrišćansku zajednicu sprečava pravo zajedništvo i mora biti razbijena da bi istinito zajedništvo moglo zaživeti. Onaj koji svoj san o hrišćanskom zajedništvu ljubi više od samog hrišćanskog zajedništva, postaje rušiteljem svakog hrišćanskog zajedništva, pa bile njegove lične namere ne znam kako iskrene, ozbiljne i predane.

Bog mrzi jalova sanjarenja, jer ona čoveka čine oholim i punim pretenzija. Onaj koji sebi sanja sliku zajednice, zahteva od Boga, od drugih i od samog sebe da mu se san ispuni. On se ponaša kao da najpre treba stvoriti hrišćansku zajednicu, kao da će njegov san povezivati ljude. To što ne ide po njegovoj volji, naziva promašajem. Kada se raspada njegov san, on vidi da se raspada zajednica. Takav čovek najpre postaje tužiocem braće, zatim tužiocem Boga i na kraju očajnim tužiocem sebe samoga.

Budući da je Bog već postavio jedini temelj našeg zajedništva, budući da nas je On već

davno pre no što smo ušli u zajednički život sa drugim hrišćanima, skupio sa njima u jedno Telo u Isusu Hristu, u zajednički život, sa drugim hrišćanima ne ulazimo kao oni koji zahtijevaju, već kao oni koji zahvaljuju i primaju. Zahvaljujemo Bogu za ono što nam je učinio. Zahvaljujemo Bogu što nam daje braću koja žive u Njegovom pozivu, u Njegovom oproštenju i u Njegovom obećanju. Ne bunimo se zbog onog što nam Bog ne daje, već zahvaljujemo Bogu za ono što nam daje svaki dan.

Zar nije dovoljno to što nam je dano: braća, koja u grehu i nevolji idu sa nama i sa nama žive u blagoslovu Njegove milosti. Postoji li dan, pa bio on i u onim teškim i nevoljnim vremenima kroz koje prolazi hrišćansko bratstvo, u kome je Božji dar manji od ovog neshvatljivo velikog? Ne moramo li zahvaljivati i za to što i brat i ja, stojimo u istoj Božjoj praštajućoj ljubavi u Isusu Hristu, kada greh i nerazumevanje opterećuju zajednički život? Nije li i brat koji greši još uvek brat, sa kojim stojim u Božjoj Reči? Ne postaje li baš čas velikog razočaranja u brata neuporedivi lek, jer me upravo on temeljito poučava, da ni jedan ni drugi nikako ne možemo živeti po vlastitim rečima i delima, već jedino od te jedine Reči i od tog jedinog Dela koje nas u istini povezuje, naime od oproštenja greha u Isusu Hristu?

Tamo gde padnu rane magle sanjarenja, sviće svetli dan hrišćanskog zajedništva. U hrišćanskoj zajednici kao i u svakodnevnom životu pojedinca važno je zahvaljivanje. Samo onaj koji je zahvalan za male stvari prima i velike. Ne dopuštamo Bogu da nas obdari velikim duhovnim darovima koje je spremio za nas, jer mu ne zahvaljujemo za svakodnevne darove. Mislimo da se ne smemo zadovoljiti sa malo darovane duhovne spoznaje, iskustva, ljubavi, i da moramo požudno očekivati velike darove. Žalimo se da nam manjka velika sigurnost, jaka vera i bogato iskustvo, koje je Bog, ipak, drugim hrišćanima dao, i smatramo takve žalbe pobožnim. Molimo za velike darove, a zaboravljamo zahvaljivati za svakodnevne, male (a koje uopšte nisu tako male!).

Kako može Bog poveriti nešto veliko onome, koji ono neznatno ne želi zahvalno uzeti iz Njegove ruke? Ako svakodnevno ne zahvaljujemo za hrišćansku zajednicu u koju smo stavljeni, pa i ne bilo u njoj iskustva, bogatstva koje se može osetiti, nego mnogo slabosti, malovernosti, teškoća, nego se žalimo

Bogu da je sve tako jadno i bedno i da uopšte ne odgovara onome što smo očekivali, mi Boga sprečavamo da da uzrasta našem zajedništvu u razmerima i bogatstvu, koja su nam svima pripremljena u Isusu Hristu. Ovo se posebno odnosi na česta gundanja pastora i revnih članova crkve protiv svojih crkava. Pastor ne bi smeo da osuđuje svoju zajednicu. Pred ljudima nikako, ali ni pred Bogom. Zajednica mu nije poverena da bi pred Bogom i pred ljudima postao njenim tužiocem. Taj što ga zajednica u koju je postavljen dovodi do ludila i koji je stavlja pod optužbu, neka najpre ispita sebe, da možda nisu u pitanju njegova maštarenja koja Bog želi da razbije na ovaj način. Ako baš to pronade neka zahvali Bogu za tu nevolju. Ako li se ipak ispostavi drugačije, neka se i pazi da ne postane tužiocem Božje Crkve.

Neka, naprotiv, optuži sebe zbog nevere, neka moli, da se ne ogreši o svoju braću. Neka u spoznaji vlastite krivice moli za svoju braću. Neka ispunjava svoj zadatak i zahvaljuje Bogu. Sa hrišćanskim zajedništvom je kao sa posvećenjem. Ono je Božji dar koji nismo zaslužili. Kako u stvarnosti izgleda naše zajedništvo, kako naše posvećenje, to zna samo Bog. Ono što nama izgleda slabo i jadno, kod Boga može izgledati sjajno i veliko.

Kao što hrišćanin ne treba da neprestano pipa puls svog duhovnog života, tako nam ni hrišćanska zajednica nije od Boga dana, da joj stalno merimo temperaturu. Što zahvalnije svaki dan primamo ono što nam biva dano, to će zajednica sigurnije i ravnomernije rasti svakodnevno po Božjoj volji. Zajedništvo hrišćana nije ideal koji treba da ostvarimo mi, već je to od Boga u Hristu stvorena stvarnost u kojoj imamo pravo učešća. Što jasnije naučimo da raspoznavamo, da je razlog, snaga i obećanje svakog našeg zajedništva jedino u Isusu Hristu, to ćemo smirenije naučiti da razmišljamo o našoj zajednici, da se molimo za nju i nadamo. ◀

Nastavak u sledećem broju...

Izvor: ZAJEDNIČKI ŽIVOT. Dietrich Bonhoeffer.

KLONIRANJE LJUDI

Jan Vareca

Kloniranje ljudi - šta hrišćanin da misli o tome?

Već više godina se u svetu vodi rasprava u vezi sa kloniranjem ljudi i da li je to etički prihvatljivo ili ne? Kakvo mišljenje o svemu tome treba da ima jedan biblijsko verujući hrišćanin i kakav stav prema ovom specifičnom moralnom izazovu treba da zauzme današnja crkva?

KLONIRANJE

Reč "klon" dolazi od grčke reči "klôna" koja može značiti "mladica" ili "potomak". Biološka definicija klona bi bila: "potomak, ili potomstvo, nastalo kao proizvod bespolnog razmnožavanja, jedne individue."

Postoje tri tipa mogućeg veštačkog kloniranja:

1. Kloniranje embriona. Laboratorijski proces dupliranja oplođenih ćelija, što napr. omogućuje da žena rodi blizance ili trojke. Dakle, deca ovako rođena su (bratski) blizanci, jer potiču od iste oplođene jajne ćelije, koja je putem manipulacija podeljena na dva dela, iz kojih su nastala dva embriona. Takvo kloniranje je postojalo još od kasnih '70 godina prošlog veka i primenjivano je na ljudima.

2. Kloniranje odraslog kroz DNK. Ovakvim kloniranjem je nastala poznata ovca Doli, za koju se smatralo da je verna replika ovce davaoca DNK. Kod odraslog kloniranja, vrši se zamena DNK garniture jajne ćelije sa kompletnim DNK odrasle jedinke - davaoca. Ovakva jajna ćelija se zatim ubacuje natrag u matericu gde se dalje deli i raste kao ona koja je bila oplođena normalnim putem.

3. Kloniranje u terapeutske svrhe. Ovaj proces kloniranja je identičan kao kod prethodnog procesa. Ćelija se deli i raste u laboratorijskim uslovima, do 14 dana starosti, a zatim se iz ovog "pre-embriona" uzimaju STEM ćelije, što prouzrokuje smrt embriona. STEM ćelije mogu dalje biti podsticane da se razviju u pojedine organe, poput bubrega, jetre ili sl. Ovakvi "rezervni" organi mogu dalje biti presađeni ljudima kojima trebaju, uz veoma mali rizik da će biti odbačeni.

Da bi se napravio ljudski klon odrasle osobe, uzima se jajna ćelija iz žene. I iz nje se vadi njen DNK, tako da ćelija ostaje "prazna" tj. bez svoje garniture DNK koda. Zatim, se u ovakvu ćeliju unosi kompletna DNK od neke druge osobe - donatora DNK. Ovakva ćelija se zatim putem elektro šokova, podstiče da započne svoj život, tj. da počne sa deobom kao ćelija koja je oplođena prirodnim putem. Dakle, klon je novi organizam koji je genetska replika davaoca gena.

Ženske jajne ćelije kao i muške sadrže u sebi samo po jednu garnituru hromozoma, tako da spajanjem ženske i muške jajne ćelije - oplođenjem - DNK postaje kompletna. Kod kloniranja ovoga nema, jer se unosi već kompletna DNK u jajnu ćeliju. Dakle, tu je razlika između prirodne oplodnje i kloniranja.

BIBLIJA I KLONIRANJE

Biblija se naravno ne bavi direktno problemom ili temom kloniranja, ali u Pismu jasno postoje neki principi koji mogu da osvetle ovo veoma složeno moralno pitanje.

Biblija jasno naglašava da je čovek stvoren prema slici Božjoj, i da ga to čini jedinstvenim - "originalnim". O tome čitamo u 1. Mojsijevoj 1:26-27. Dakle, ako je čovek stvoren prema slici i obličju Božjem, i ako je on uzvišeniji između svih drugih živih stvorenja, onda čoveka kao osobu a i sam njegov život, treba visoko ceniti i prema tome se odnositi sa velikim poštovanjem i svetošću, a ne kao prema nečemu šta se može komercijalizovati i sa time olako poigravati.

Naravno, može se odmah reći da kloniranje koje služi u terapeutske svrhe nije ni nalik tome, jer mu je svrha spasavanje nečijeg života, što je veoma human motiv. Svakako, ali zar ono ne otvara nova moralna pitanja? Zar ne počinje da nas uči tome koliko je ljudski život ustvari jeftin? Kakve daljnje moralne i socijalne posledice ovakvo razmišljanje može doneti nekom društvu? Sami procenite.

Mnogi naučnici kao odgovor na ovakve primedbe zagovaraju koncept, da život jednog čoveka ne počinje u trenutku oplodnje jajne ćelije - u trenutku formiranja embriona - već mnogo kasnije. Takođe, ističe se činjenica, da kod kloniranja odraslog nije reč radi o prirodno oplođenim jajnim ćelijama - embrionima - već

samo o običnim ćelijama (ali ovo je svakako samo pola istine).

Očito je da Biblija ovakav stav uopšte ne podržava. U Psalmu 139:13-16, je napisano: "Jer si Ti stvorio šta je u meni, sastavio si me u utrobi matere moje. Hvalim Te, što sam divno sazdan. Divna su dela Tvoja, i duša moja to zna dobro. Nijedna se kost moja nije sakrila od Tebe, ako i jesam sazdan tajno, otkan u dubini zemaljskoj. Zametak moj videše oči Tvoje, u knjizi je Tvojoi sve to zapisano, i dani zabeleženi, kad ih još nije bilo nijednog." (RDK) I dalje: "Ruke Tvoje stvorile su me i načinile me." (Ps. 119:73 RDK); "Poznajte Gospod da je Bog. On nas je stvorio." (Ps. 100:3 RDK). Ovi stihovi jasno govore o tome da je Bog poznavao veoma lično (kao stvarnu osobu) svakoga od nas i pre negoli smo se rodili, još dok smo bili "zametak".

Dalje, u Isaiji 44:2, 21, 24; 49:1-5, prorok govori o tome da ga je Bog pozvao u proročku službu još dok je bio u materici. Jovan Krstitelj je bio ispunjen Svetim Duhom, još dok je bio u majčinoj utrobi (Lk. 1:15). Sva ova mesta u Bibliji svedoče o tome da Bog ima veoma ozbiljan odnos sa još nerođenim ljudima i da za Njega život neke osobe počinje već u trenutku stvaranja embriona - začeca.

U ovom svetlu, bez obzira na kakav način je embrio ćelija nastala putem kloniranja, a koja čini da u istom tom procesu bude i uništena, jeste u potpunoj moralnoj protivrečnosti sa biblijskim pogledom na vrednost koju ima jedan ljudski život. Ubijanje embriona je u Božijim očima isto što i ubijanje već rođene osobe. Embrionu iz kojeg bi trebalo da se razvije novo ljudsko biće, to pravo je najpre dato, a zatim nasilno uskraćeno.

Biblija jasno govori da je čovek stvoreno biće, i da je Bog njegov Stvoritelj, i da je čovek podložan i lično odgovoran svom Stvoritelju. Danas je popularan način razmišljanja tzv. ateističko-humanističko poimanje čoveka i njegove svrhe postojanja. To znači da je čovek odgovoran sam sebi ili drugim ljudima - odnosno, čovek je sam sebi krajnji autoritet. Suprotno ovakvom stavu, Biblija jasno uči da je čovek od Boga dobio određene odgovornosti prema sredini u kojoj je stvoren (Vidi 1. Moj. 1:26-28; 9:1-2), ovo znači da mora Bogu podnositi račun za svoje upravljanje istom (1. Moj. 6:11-13; Ps. 14:2-3). Drugim rečima rečeno, čovek sam sebi nije krajnji autoritet, i

da on nije u poziciji da odlučuje o ceni drugog ljudskog života, dakle da li će neko umreti ili živeti - kako god da je začet ljudski embrion odn. buduća osoba. Ko ima pravo da odlučuje da je život jednog klona manje vredan, od nekloniranog života - jedinke? Čemu i kuda ovakvo razmišljanje može dovesti? Zar to nije klica ideje koja zagovara bezvrednost ljudskog života?

Da bi se putem kloniranja stvorili novi ljudski organi, potrebno je ubiti možda čak i desetak embriona. Na taj način embrioni iz kojih bi se mogla razviti jedinstvena ljudska bića, postaju "potrošna roba", koja se iskoristi a zatim se baca u smeće.

Treba spomenuti i to da se kloniranjem čovek lišava svoga prirodnog prava na biološkog oca i biološku majku, prava da bude deo porodice, prava da ga se smatra "originalnim", jedinstvenim i neponovljivim. Čovek-klon je sveden na nivo planskog stvaranja kao rezultat instrumentalizacije tuđih ideja i zarad ostvarivanja nečijih sebičnih ciljeva.

Prema Bibliji, Bog kao Stvoritelj, tj. darodavac života je jedini taj koji može pravedno odlučiti o nečijem životu ili smrti. A kada čovek sam sebe postavi u tu ulogu, onda on svakako počinje da se igra boga i drsko omalovažava i izaziva Njegov božanski suverenitet.

BUDUĆNOST ĆE REĆI SVOJE

Iako svrha kloniranja ljudi može izgledati opravdano i korisno za čovečanstvo, činjenica je da sam čovek nema kontrolu nad njime. Jer, ludo bi bilo verovati u već otrcanu priču naučnika i političara, "kako će sve to služiti samo u nekakve humane svrhe".

Hoće li tehnologija kloniranja omogućiti stvaranje nekakvog "novog čoveka", neke nove društvene kaste, "super-ljudi" ili klonova - "onih manje vrednih". Ili možda vojsci konačno omogućiti da ima tako poželjnog "super-vojnika"? Hoće li postojati nekakve farme klonova, gde će se oni odgajati i držati radi "rezervnih organa", za bogatu klijentelu? Hoće li neki bračni par moći kupiti za sebe jajnu ćeliju, koja u sebi nosi DNK njihovog omiljenog sportiste ili glumca? Ili da roditelji ovom tehnologijom ponovo "ožive" svoje preminulo dete? Ili možda će hteti da imaju decu koja će biti kopije njih samih? Možda sve ovo zvuči kao

preterivanje, a možda i nije. U svakom slučaju, složit ćete se, da sve to ne zvuči ni malo normalno. "Ko poži, pričaće..."

Možemo se samo zapitati, kakve bi sve posledice moguća tehnologija kloniranja ljudi mogla izazvati po društvo u budućnosti? Ne samo na naučnom i medicinskom polju, već koliko na socijalnom polju i čovekovom shvatanju i prihvatanju samoga sebe - što je i ujedno najveći izazov. Istorija nas je već mnogo puta poučila, da čovekovo odbacivanje Božanskih moralnih principa i istina, uvek je vodilo u beznađe, ispraznost, bahatost i samouništenje.

Da bi očuvao svoju čovečnost, čovek mora da se pomiri sa time da je ograničen i smrtn. Svako nastojanje da se prevari i izigra ova realnost, je samo još jedan očajan pokušaj bega od zakazanog mu suočavanja sa svojim Stvoriteljem. ◀

misaone refleksije

USKRŠNJA LEPOTA

Gajetanac Kristina, učenica VI razreda osnovne škole, Vršac.

Na dan Uskrsa, sva su deca radosna, bar sam tako uočila na selu kod moje bake. Jedva čekaju da obuku najnoviju garderobu koju su dobili od roditelja baš za Uskrs. Nakon toga idu da obiđu rodbinu noseći im kolače, farbana jaja i još neke slatkiše. Zauzvrat dobiju isto, samo što su to ustvari drugi kolači, druga farbana jaja i drugi slatkiš kako sam primetila, deca na to baš i ne obraćaju pažnju, ali ono što je njima bitno jeste to što svaka tetka, strina, ujna, komšinica daje deci pare. Tako da nakon praznika svako može da kupi sebi dopunu za mobilni telefon ili možda najnoviji model farmerica. Takođe, toga dana svi ljudi pa čak i deca pozdravljaju se sa pozdravom: "Hristos voskrese", jer je takav običaj. Odrasli idu u crkvu, čak i oni koji nisu bili od Božića. Za ručak svi su na okupu sa gostima. Tako se u prazničkoj atmosferi lepo najedu, napiju i vesele.

A sada jedno ozbiljno pitanje. Zar je to uskršnja lepota?! Kako to da ljudi slave Uskrs bez

Onoga ko je vaskrsao? Zaborave da je pre vaskrsa odn. vaskrsenja On morao da pati i da umre! Ako se čak i sete toga, zaborave da je On umro umesto njih, a ako ih neko na to podseća kažu, da ih to uopšte ne zanima. Zaista vam kažem: Nema uskršnje lepote bez praznog groba i nema vaskrsenja bez HRISTA.

Jedne godine, učiteljica nedeljne škole dala je svakom detetu po jedno drveno, šareno jaje koje se može otvoriti. Kao domaći zadatak uoči Uskrsa, dala im je da stave nešto u to jaje što bi predstavilo život, ustvari Uskrs. Sledećeg časa svi su doneli svoje jaje i po nešto u njemu, samo je jedan dečak doneo prazno jaje. Učiteljica je bila pozitivno zaprepašćena kad je čula da je njegovo jaje prazno zato što je Isusov grob nakon Uskrsa bio PRAZAN.

Ja verujem da je ovo dete nosilo lepotu Uskrsa u svom srcu.

Isus je o sebi rekao: "Ja sam vaskrsenje i život, ko u mene veruje, čak i ako umre živeće."

Ja sam mnogo srećna zato što imam nadu vaskrsenja i tu lepotu samokusila u svom srcu.

20.000 "NEO-APOSTOLA"

Friday Fax 2005 Issue 19, 13 May

Dok je Alen Hirš (Alan Hirsch) vršio istraživanja za svoju novu knjigu, ostao je zapanjen činjenicama koje se trenutno dešavaju na globalnoj hrišćanskoj sceni. "Već 2001. profesor David B. Baret i Tod M. Džonson su spominjali oko 111 miliona hrišćana koji nisu deo lokalne tradicionalne crkve. Baret naglašava da je to bio početak formiranja nekakve "neo-apostolske" mreže i pokreta, kakvih danas zvanično ima već oko 20.000 u svetu, a koja broji oko 390 miliona hrišćana. Prema Baretu, ovi hrišćani odbijaju da postanu deo istorijskih tradicionalnih crkava, koje su vođene centralistički, oni naglašavaju jednostavnost hrišćanstva, žele slediti Isusa Hrista, i traže više efektivnu misiju. Ovo je najbrže rastući pokret na svetu. Baret pretpostavlja da će do 2025. ovaj pokret brojati preko 581 milion ljudi, što je 120 miliona više od svih protestanskih pokreta zajedno. Hirš, takođe potvrđuje da svuda u svetu sreće hrišćane koji "više ne žele biti na radaru tradicionalnog hrišćanstva", koji odbijaju da učestvuju u klasičnoj Konstantinovskoj strukturi crkve (sveštenik + zgrada + program

(liturgija) = crkva)". Izvor: Alan Hirsch,
www.forge.org.au

PASTOR SEMO OPET GOVORI! ***Friday Fax 2005 Issue 22, 3 June***

"U jesen 2003. niko nije znao da li će prevod Biblije na istočno afrički jezik, zvani Niungwe (Nyungwe) biti ikad završen. Pastor Semo, jedan od najvažnijih prevodilaca, zadobio je moždani udar, koji je učinio da izgubi mogućnost govora. Niko sem njega nije bio kadar da vodi i nadgleda prevođenje Biblije." Piše, Džudi Bothe, iz Viklifovog instituta. "Ali Bog je imao rešenje, predivan plan: Pastor Semo je bio isceljen pred očima svojih rođaka, u svom selu - okruženju koje nije ni malo blagonaklono gledalo na njega i Evandjelje. Jednog dana dok je bio u poseti svom selu, dve od njegovih sestara su imale san, kako Samo, njihov brat ponovo govori. Istog dana, neznani putujući propovednik je došao u selo. Kada je on ugledao Sema, rekao mu je: 'Danas ćeš opet moći da govoriš', položio je svoje ruke na Sema i molio se. Pastor Semo je u istom trenutku počeo da opet govori, bio je isceljen. Celo selo je postalo zapanjeno i mnogi su bili van sebe onim što su videli svojim očima. Pastor Semo posle toga nije gubio vreme, odmah se vratio na prevođenje Biblije, koju čekaju oni koji govore Niungwe jezikom."

BIBLIJA NA 2.377 JEZIKA ***Friday Fax 2005 Issue 22, 3 June***

Viklifov institut izveštava da trenutno postoji ukupno 2.377 prevoda Biblije na drugim jezicima, dok se trenutno radi na 1.678 novih prevoda, a od toga na 1.376 rade Viklifovi prevodioci. Biblija još čeka da bude prevedena na oko 3.000 jezika. Danas je poznato da u svetu postoji 6.912 znanih jezika koji se govore i Viklifov institut je sebi odredio cilj, da Bibliju prevede na sve njih do 2025. godine. Izvor: Wycliffe, "Welt der Schrift" ("World of the Word") 2/2005.

Smešna strana...

BAČEN NATRAG

Majka je sa svojom decom izašla na plažu. Posle nekog vremena do nje je dotrčao petogodišnji sinčić, zgrabio ju je za ruku i počeo da vuče prema mrtvom galebu koji je ležao na pesku.

"Mama, šta se to desilo sa njim?" pitao je zabrinut dečak, pokazujući na mrtvu pticu.

"Umro je i otišao je na nebo," odgovori majka.

Dečak se na trenutak zamisli, te zbunjeno zapita: "A, Bog ga je bacio natrag, ovamo dole?"

RAZMIŠLJANJA NA GLAS...

☺ Budite ribari ljudi. Vi ih hvatajte - a On će ih očistiti.

☺ Problem je što ljudi nekako uvek vole da prave marmeladu baš od zabranjenog voća.

☺ Hrišćanine, imaj dobre ocene iz nošenja krsta, a ne iz hvatanja krivina.

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net>